

Les "fabuloses platges" de Marina d'Or ja no semblen prou reclam per a atraure els compradors, que fins ara procedien majoritàriament del centre de la península Ibèrica.

tent. No construïm per col·leccionar habitatges, ni per poder especular d'ací a uns quants anys, quan els preus es recuperen", expliquen. D'aquesta manera, Marina d'Or ha deixat de ser l'imperi del preu fet, on en un mateix apartament i alhora podien treballar-hi lampistes, electricistes i pintors, i ha començat a afeblir un ritme de construcció que, fins ara, havia semblat un tren sense frens. L'empresa no vol especificar si s'ha aturat la construcció de cap bloc, però, segons un encarregat d'obra de la firma, en aquests moments hi ha un sol edifici en marxa, i la cosa normal fins ara era que n'hi hagueren tres o quatre.

La causa que la construcció s'haja aturat és la reducció de vendes. L'enorme presència mediàtica i promocional de la firma havia propiciat que fins ara fóra una màquina de vendre apartaments: hi havia blocs on es venien tots els apartaments abans de posar-hi la

primera pedra. Els compradors majoritaris han estat, des de l'inici, famílies de classe mitjana-baixa de Madrid i el centre de la península, enlluernats per la visió paradisiàca de Marina d'Or que els arribava a través de la televisió. Les vacances somiades a l'abast de tothom. A Fitur 2005, la fira del turisme de Madrid, van arribar a vendre 100 apartaments en una setmana. L'agressiva campanya de captació de clients, consistent a telefonar indiscriminadament a gent per oferir-los un cap de setmana gratis a la costa castellonenca, també va tenir fruits, fins al punt que "hi havia gent de Galícia que et comprava un apartament sense haver estat mai de la vida a Orpesa", explica una jove que treballava a la secció de telemàrqueting.

Però això s'ha acabat. Si aquests darrers anys la venda mitjana anual d'apartaments havia estat entre 1.500 i 1.800 apartaments, enguany Marina d'Or "només ha venut" al voltant de 350 apartaments. A més, ja s'ha tancat una oficina de venda, la de Còrdova. El principi de la fi? Segurament, seria massa catastrofista presentar-ho així, però els ideòlegs d'aquest invent multicolor anomenat Marina d'Or tenen bones raons per a preocupar-se.

La història del propietari de Marina d'Or, Jesús Ger, és més pròpia d'aquells embafadors films ianquis que ens parlen de les virtuts del somni americà. L'única diferència és que el misteriós senyor Ger ha aconseguit el seu somni de Castelló estant, on va emigrar inusualment des de Barcelona, la ciutat que el veié néixer el 9 de març de 1945. Però quan es va escodrinyant en el passat de les persones les coses sembla que comencin a prendre sentit i les nebuloses llegendes deixen pas a una prosaica realitat. L'equip d'investigació d'AIP ha tingut accés a un important volum d'informació que situa el personatge als seus orígens, ja carregats d'ambicions.

Jesús Ger, des de jove, va sentir debilitat per l'electrònica, i era ben traçut reparant tota mena d'aparells. Al mateix temps que adobava electrodomèstics quan amb prou feines tenia vint anys, va començar a interessar-se per l'electrònica, cosa que el duqué a treballar en un servei de reparació de televisors de la marca Grundig, aquells que eren en color i a l'abast de molt pocs.

Però la seva ambició anava més lluny i anhelava ésser ric i poderós, fart de veure els fums amb què s'estarrufava la seua clientela adinerada. Així doncs, va reunir un petit capital després d'uns quants anys de treball i el va invertir en un nou negoci: la fabricació de matallassos i somiers de la marca Pullmar. Pullmar va ser la primera empresa amb nau industrial que s'obria a Castelló i va convertir el seu entorn en el primer polígon industrial, conegut popularment per *polígon Pullmar*.

En aquesta aventura sempre va comptar amb un amic fidel, Federico Miguel Rivas García, que s'encarregava de la comptabilitat del negoci, el mateix Federico que avui continua essent la seva mà dreta al capdavant de Marina d'Or. Federico Rivas, nascut el 23 de març de 1944 a Soneixa (Alt Palància), és detectiu privat de professió i titular de la targeta d'identificació personal (TIP) de la Direcció General de la Policia amb el número 209. La seva esposa, Maria Lidon Renau Valls, nascuda el 1950 a Castelló, també és detectiva amb la TIP 1.168, i ambdós són propietaris de l'agència Detectius

V. Tena

CCOO té l'entrada vedada a Marina d'Or, segons denuncia el sindicat

El polèmic Jesús Ger

Jesús Ger i la seua Marina d'Or van rebre l'any passat el premi a la millor empresa del País Valencià, concedit per Mundo Empresarial Europeo

Jesús Ger (Barcelona, 1945), president de Marina d'Or, ha passat de reparar televisors a administrar una de les empreses més grans del País Valencià. Seductor i capritxós, Ger ha esdevingut en poc de temps una figura intocable.

FR, amb domicili al carrer del Mig, 9, de la capital castellonenca. Però hi ha més. Federico Rivas també és un dels màxims responsables dels Testimonis Cristians de Jehovà, la seu castellonenca dels quals és al carrer de Salvador Guinot, 38, al costat del Parc Ribalta.

El gran salt: dels matalassos al ciment. La idea de Jesús Ger d'anar més lluny en l'intent d'acomplir un gran pla econòmic-financer "diferenciat de la mediocritat que regnava a la zona" el va dur a passejar-se per l'altra riba del riu, a la zona nord d'Orpesa, un paratge pel qual ningú no donava ni cinc.

I allí va decidir que havia de començar a construir els primers apartaments. Molt modestos, senzills i econòmics.

Per a això va fer una operació de finançament amb el BBV (parlem dels anys 80 del segle passat, quan s'acabaven de fusionar el Banc de Biscaia i el Banc de Bilbao). La construcció va rutllar bé, però les vendes no. Allò va representar el primer problema financer de Jesús Ger i els seus projectes, que gairebé el van menar a la ruïna total. No obstant això, "després d'hàbils maniobres econòmic-polític-financeres" Ger va fitar els ulls a Vila-real, mentre engegava una iniciativa pionera en les polítiques de promoció comercial per a la venda d'apartaments. Ni més ni menys que organitzar excursions amb totes les despeses pagades de milers de jubilats i persones grans de tot l'estat espanyol, que arribaven amb autocars de ciutats com ara Còrdova, Almeria, Múrcia, Ciudad Real, Toledo, Guadalajara, Sòria, València, Madrid i Tarragona, entre més.

Els convidava a passar un cap de setmana, de divendres a dilluns, als seus apartaments, amb la intenció de captar-ne l'interès i convertir-los en propietaris. Al mateix temps havia preparat tot un reguitzell d'iniciatives comercials consistents en la venda directa de tota mena de coses. Des de llums, a cafeteres, passant per flassades i jocs de taula que, molt sovint, els aclaparats ancians es veien *amb l'obligació* de comprar com a agraïment a uns quants dies de vacances. En pocs mesos tot allò es va vendre.

Però, com dèiem, Ger ja havia clavat els ulls en un nou negoci a Vila-real. S'havia adonat de tres aspectes clau que, pel que sembla, l'empresariat d'aquesta localitat no havia detectat. Aquestes qüestions eren que la indústria de la ceràmica creixia, que aquest creixement portaria un augment tant de les escales professionals —amb empleats qualificats— com de les categories laborals —amb treballadors amb nòmines més modestes. I tercer, a la zona no hi havia ni un sol hotel. I l'actual magnat de la indústria turística d'al·luvió va decidir que calia construir-hi, no pas un hotel, sinó dos.

Tenim dubtes sobre si Jesús Ger ha llegit *El capital* de Karl Marx, però sabia perfectament que la teoria marxista sobre la diferència de classes és, avui dia, en ple segle XXI, una

Federico Rivas, mà dreta de Jesús Ger, i el fill d'aquest, Jesús Ger Soria.

realitat inqüestionable. Per això Ger va decidir de construir un hotel de quatre estrelles i un altre de dues. D'aquesta manera, tots els potencials treballadors de la indústria ceràmica i els representants de les empreses dedicades a la importació i l'exportació tindrien espais propis d'allotjament adients a llur condició social, determinada pels ingressos econòmics. Heus ací, doncs, el Vila Real Palace, de quatre estrelles, i l'Hotel Blau, de dues, ambdós al carrer d'Arcadi García Sanz, 1, de Vila-real.

Precisament a l'hotel de quatre estrelles les veus populars diuen que, avui dia, hi ha una *suite* utilitzada permanentment per polítics castellanencs destacats i influents per a portar-hi a terme trobades de diversa índole.

Les guerres polítiques. La decisió de comprar les terres del nord d'Orpesa i Cabanes i algunes de Vila-real obeeix a diversos factors. El primer, el preu baix i el potencial de negoci que, en aquells temps, ningú no havia vist. Però tampoc ningú no tenia prou capital no únicament per a construir tal volum d'obra, sinó per a atendre els centenars de conflictes urbanístics polític-legals inherents al projecte. Era més fàcil de morir entre expedients administratius que no d'estimar-se des d'un cinquè pis en obres.

Però Ger s'hi va ficar i els plans li van anar sortint bé. Sempre hi ha amistats perilloses i reietons de província que volen una part del pastís. Als inicis, Jesús Ger va trobar en el PP un gran suport a les seves iniciatives, però l'enveja, un dels pecats capitals,

va començar a fer de les seves i una munió de vividors oportunistes van acudir al festí com mosques. Els principals enemics de Ger són les empreses Lubasa i PGP, que tenen la benedicció

del PP oficial de Castelló, encara que Luís Batalla haurà de pagar el preu d'haver defraudat a la Seguretat Social (hom li ha prohibit de contractar amb l'administració pública durant els tres anys vinents).

Ger va a la seva, no té amics. Essent l'empresari turístic més important de Castelló, tothom li fa el buit i mai no apareix a cap acte social que s'organitzi. Tret, és clar, que l'hagi organitzat ell. Veient el panorama, el català establert a Orpesa ha posat els ulls a Panamà, Romania i el Marroc, on acompanya nous projectes urbanístics. El món és molt gran. I encara més quan es tracta d'alimentar les ànsies d'un alquimista que ho ha volgut convertir tot en or.

Equip d'Investigació AIP

Un home polièdric

Jesús Ger és, si atenem el que diuen els qui l'han tractat, un personatge polièdric, capaç de prestar el seu avió privat a una empleada malalta o acomiadar-ne una altra amb greus problemes de salut. Siga com siga, es tracta d'un home amb l'autoestima de qui ha estat capaç de crear una empresa que l'any passat va facturar 457 milions d'euros, una persona a qui li agrada "alimentar l'ego", segons algú que l'ha tractat de prop, que s'ha delectat fotografiant-se amb Ana Obregón, Miss Espanya, Genoveva Casanova o Daryl Hannah. De fet, els edificis que són l'embrió del que avui és Marina d'Or, tenen, des de l'aire, la forma de les seues sigles, "J.G". Només ara, que Marina d'Or no passa tan bons moments, Ger, ja sense bigot i amb una imatge molt més professionalitzada, es guarda d'aparèixer en públic.

D'aquesta manera, Ger ha deixat el testimoni mediàtic al seu fill, també de nom Jesús, amb qui, segons diverses fonts, mai no ha tingut una relació del tot fluïda. També la seua filla gran, Sònia, ha trobat un lloc a l'empresa. La menuda de la nissaga, Marina, li donà la inspiració per batejar la *ciutat de vacances*.

"El vaig tractar ara fa un parell d'anys", explica un constructor del Camp de Morvedre. "Va venir perquè volia comprar-me uns terrenys que eren de la meua propietat. Li vaig plantar cara i es va ofendre. Volia comprar-me'ls ni més ni menys que pel 25% del preu real!", explica. "A les reunions" amb els alts càrrecs, explica un ex-treballador que va eixir de l'empresa per la seua "actitud inquisitorial", "ningú no s'atreveix a dur-li la contrària. Es ordene i mane". Per contra, una propietària d'un habitatge dels que es trobaran afectats pel megaprojecte Marina d'Or - Golf, el descriu com un "seductor", capaç d'interessar-se personalment per un antic maset que s'ha de derruir i fins i tot condicionar-hi el projecte. "Sap com tractar la gent", diu, sense amagar, però, una certa desconfiança. Com ella, quasi ningú en aquest reportatge no ha volgut ésser identificat pel seu nom. Ningú no vol tenir enfront el totpoderós Jesús Ger. La llei del silenci s'ha consolidat, ací, més de pressa que el pòrtland.

V. Tena